

Jezdkyně světla

Stíny nad Jorvikem

Star
Stable

Helena
Dahlgrenová

FRAGMENT

Jezdkyně světla Stíny nad Jorvikem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Dahlgrenová
Jezdkyně světla – Stíny nad Jorvikem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jezdkyně světla

Stíny nad Jorvikem

Helena Dahlgrenová

FRAGMENT

Mojí sestře

1

Kdesi na Jorviku

Před zrcadlem seděla žena stejně jako už tolikrát. V temném pokoji hořely svíce, jejichž třepotavý plamen osvětloval fotografie vystavené na ošuntělém dřevěném stole. Žena na okamžik odlepila pohled od svého vlastního odrazu, aby se na fotografie podívala a jemně přes ně přejela prsty. Už nedokázala rozeznat rozdíl mezi sebou a Tou druhou.

Ta druhá, ta ztracená.

Noc byla horká a temná. Nízko nad stromy svítil krvavě rudý měsíc. Ten samý měsíc, který zářil oné noci. Té noci, kdy se celý její svět zhroutil. Je možné opravit něco, co už se jednou roztráсило?

To byla její jediná naděje. Ztratila už příliš mnoho, ale její naděje stále ještě žila. Musela.

„Chybíš mi,“ zašeptala. „Chybíš mi tak moc, až to bolí. Prosím, ať už to přestane bolet. Jsi tam? Řekni, že tam jsi.“

Do pokoje zavál ledový vítr. Všechny svíce jedna po druhé zhasly. I tak si uvědomovala podivnou záři. Zdálo se, že vychází přímo ze zrcadla. Že vychází z místa, odkud na ni zírala její vlastní bledá tvář. Nepoznávala své vlastní oči. Byly černé jako doutnající uhlí. Její odraz se vlnil, jako by do zrcadla někdo vrazil. Ale žena se nepohnula, seděla úplně klidně a sledovala, jak se její obličej mění.

Zavři oči. Hlas vycházel z druhé strany zrcadla – nebo možná z jejího nitra? Udělala to, co jí ten hlas říkal. Když oči znovu otevřela, v zrcadle už nesledovala odraz sebe.

Byla to ona, Ta druhá. Zalapala po dechu.

„Ach, to jsi ty?“

„Jak vidíš.“

„Já... nebyla jsem si jistá. Několikrát jsem se spletla.“

„Musíš začít věřit sama sobě. Nevzpomínáš, že jsem ti to říkala? Je čas,“ zašeptala žena v zrcadle dutým hlasem, který zněl jako ozvěna. „Už jsme trpěly dost dlouho. Čas spravedlnosti téměř nadešel. Určitě to také cítíš, že?“

„Ano.“ Její hlas byl sotva víc než jen zašeptání. „Cítím to.“

„Brzy se pro tebe vrátím, ale nejdřív... Jezdkyně světla.“

„Jezdkyně světla?“ zalapala žena před zrcadlem po dechu. „Já jsem myslela...“

„Co ty vůbec víš?“ Hlas v zrcadle byl drsný, vysmíval se jí. „Nic!“

Odraz v zrcadle se začal znovu třepotat. Vypadalo to, jako by se Ta druhá rozpouštěla přímo před jejíma očima. Ruka ženy vystřelila k jejím ústům: „Ne! Nechod! Neopouštěj mě!“

Vtom se ozvala náhlá rána, až žena před zrcadlem nadskočila. Dveře do ložnice se rozlétly dokořán. Zmateně se rozhlížela kolem sebe. O chvíli později ucítila, jak se jí dotýká hubená ruka. Slyšela hlas, který šeptal: „Pojď, mami, pojď. Je čas jít spát.“

Když si lehla do postele a zavřela oči, vzpomněla si na mladou dívku, která vždycky voněla jako žvýkačky a koně. Bylo to už tak dávno. I tak tu vůni jasně vnímala uvnitř svého já. Skrze čas a prostor sledovala, jak si dívka upravuje svou jezdeckou helmu a říká: „Dneska v noci si s kamarádkami vyjedeme na vyjížďku. Nemusíš na nás čekat.“ Projel jí ten temný pocit, převaloval se uvnitř jako bouře. Ležela tam

a třásla se s obličejem zabořeným do polštáře. Chovala se, jako by ji látka mohla ochránit před vzpomínkami... Věděla, co bude následovat.

„Nejezdi na tu vyjížďku!“ chtěla na dívku zavolat. *„Zůstaň ve stájích! Jinak zemřeš! Poslouchej mě!“*

Ale dívka, kterou chtěla ochránit, už byla pryč. Nikdo už tam nezůstal, jen další temnota.

Kdyby jen...

Ale nejdřív... Jezdkyně světla. Opakovala si ta slova pro sebe, zas a znovu je šeptala jako nějaké zaklínadlo, dokud se pokoj nezaplnil podivnou rudou září a Ta druhá se nezjevila znovu.

Tentokrát už k tomu ale zrcadlo nepotřebovala.

2

Z deníku Anne von Blyssen

Zdá se to prosté. Zachraň Jorvik, zachraň Jezdkyně světla. Jorvik jsme zachránily, pro vyšší dobro jsme riskovaly všechno, naše životy, naše koně. Možná jsme zachránily celý svět.

Uspěly jsme. Opravdu jsme to dokázaly.

Ale co dál? Co se bude dít teď? Co se stane s Jezdkyněmi světla?

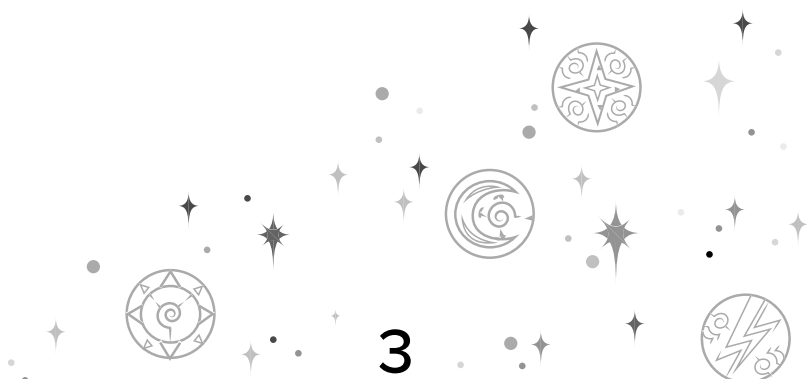
Je tak snadné věřit tomu, že je po všem. Ale já vím, že to není pravda. A bojím se jít dnes v noci spát, protože v mých snech se všechno rozpadá a z prasklin ven se dere jasné růžové světlo. Vzbudím se s bolestí hlavy a také s tím plíživým pocitem, že se všechno hroutí. Zase.

Ale proč mám ten pocit teď, když je všechno tak, jak by to mělo být? Bojím se odpovědi na tuto otázku, takže všechno ještě chvíliku musím dusit v sobě. Nechci být poslem špatných zpráv. Ne teď, když se všechno zase vrací do normálu.

Navíc – co když se pletu? Co když jsem ta rozbitá já, ne Jorvik? Možná přesně tam patřím. Do těch prasklin. Padám do svých nočních můr, daleko od svých sester, pryč od svého milovaného koně, který mě potřebuje víc než kdykoliv dříve.

Je toho tolik, čemu nerozumím. A ti jediná, kteří mi mohou pomoci, jsou pryč.

Neodvažuji se zavolat své sestry. Je to ten nejosamělejší pocit na světě.

3

Oxford, Anglie

Na oxfordské ulice zářilo pozdní odpolední slunce, až se blyštěly jako diamanty. Nebe bylo tak modré, že se zdálo téměř tyrkysové. Vysoko na obloze plulo jenom několik potrhaných mraků. Linda se podívala vzhůru k věžím a věžičkám a přemýšlela nad tím, že se Oxfordu přezdívá Město snících věží. *Trefné*, pomyslela si. Hlavně ta část o snech. Bylo tak snadné zapomenout... zapomenout na to všechno. Přímo před ní se tyčila světle žlutá Radcliffova budova, která měla podivný tvar kupole. Složila brožurku a pak si ji nacpala do kapsy. Rychle mrkla na hodinky. Její prohlídka Bodleyovy knihovny – největší oxfordské knihovny, která je domovem více než deseti milionů knih – začínala za 10 minut. Už od doby, kdy byla Linda malá holčička, chtěla těmi ohromnými ozdobnými dveřmi projít, a to neuvěřitelné množství vědomostí v každé místnosti, zákoutí a výklenku vstřebat. A teď byla konečně tady.

A když už je řeč o neuvěřitelném – byli tu její rodiče! Zase všichni žili pod jednou střechou. Večer se spolu pěkně sešli v obývacím pokoji na pohovce a sledovali detektivky nebo hráli vědomostní hru Trivial Pursuit, ve které byli naprosto příšerní. Konečně jako opravdová rodina.

Linda skoro nemohla uvěřit, že je to pravda. I když to bylo jen dočasné. Letní kurzy na univerzitě měly začít za necelý týden a pak se její rodiče museli vrátit zpátky do práce. Samozřejmě že si její matka ani otec nedokázali představit vzít si volno na celé léto, aniž by s tím nebyly žádné komplikace. Dva týdny musely stačit, což znamenalo, že letos žádné letní prázdniny doma na Jorviku rodinu Chandových nečekaly. Žádné celodenní výlety na pobřeží, žádné pronájemy chatiček na Fort Pinta, kde se dalo sedět na zápraží, hrát karty a poslouchat, jak vlny narážejí do břehů, když kolem pluje večerní trajekt. Místo toho byla tentokrát Linda tou, která musela všechno opustit a sama odletět do Anglie. Lindina teta Amal, její kočka Misty a její kůň Meteor zůstali doma v Jarlaheimu.

A tam taky zůstaly i její nejlepší kamarádky. Lisa, Anne a samozřejmě Alex, i když se zdálo, že letos v létě se rozprchly snad do všech koutů světa. Možná se všechny cítily stejně jako Linda – možná bylo na čase se s Jorvikem alespoň na chvíli rozloučit.

Právě teď, se středověkými kočičími hlavami a chomáči měkké zelené trávy pod teniskami a zvoněním kostelních zvonů v uších, jí to připadalo jako dobré rozhodnutí.

Tobhle jsem potřebovala, pomyslela si a zazubila se na mamku, která se snažila vyfotit si selfie před branami jedné z nejznámějších univerzit. Před mnoha lety, když byli její rodiče mladí a vyrůstali v Pákistánu, sledovali televizní seriál, který se tu natáčel. A už tehdy začali snít o tom, že jednoho dne budou žít a pracovat v Oxfordu na druhém konci světa. Pokud se Linda od svých rodičů něco naučila, byla to odva ha jít si za svými sny.

„Počkej vteřinku, pomůžu ti,“ zakřičela Linda. „Protože hádám, že chceš na fotce mít hlavu i tu budovu za tebou, nebo ne?“

Její matka se zasmála a podala dceři mobil. Byly si neuvěřitelně podobné, i obroučky jejich brýlí byly téměř identické. Ale zatímco Linda preferovala česat si svoje dlouhé husté vlasy do rozčuchaného drdolu nebo culíku, její matka je nosila rozpuštěné. Někdy si lidé mysleli, že jsou sestry. Lindu to štvalo, ale její mamce to lichotilo. Tohle léto poprvé četly stejné knížky a ráno si o nich nad hrnkem horkého čaje a toasty s marmeládou dlouze povídaly. Lindě maminka chyběla. Připadalo jí, jako by jí chyběla celý její život. Vždy jí přišla vzdálená, i když stála přímo před ní. Jako by byla vždy úplně v jiném čase, ztracená v myšlenkách nebo nějaké eseji, duchem vždycky někde pryč.

Daleko od Lindy.

To, že tady byla s maminkou, která ji zahrnovala do rozhovorů a debat jako rovnocenného partáka, pro ni hodně znamenalo.

Se zmrzlinou v ruce k nim pospíchal její otec. Podal zmrzlinu Lindě a narovnal si kšiltovku, která měla jeho hlavu chránit na místech, kde začínal plešatět. Když ho Linda viděla o Vánocích, měl vlasů víc. Tím, že žila na Jorviku, přicházela o tolik věcí, které by zažila, kdyby byla s rodiči tady v Anglii.

Lízala zmrzlinu a užívala si ten sladký chlad na jazyku. Za nimi se začínala tvořit dlouhá fronta. Všude kolem nich lidé mluvili různými jazyky, smáli se a jeden druhého fotili, zatímco čekali na vstup do knihovny. Slunce pálilo a Linda byla ráda, že si vzala kraťasy. Velkou Británii čekala další úmorně horká noc. Noc, kdy pojedou klimatizace na plné obrátky, okna budou dokořán a do polštářů se vloží chladiivé vložky. Přemýšlela, jestli je doma na Jorviku taky takové vedro, ale neměla čas toulat se v myšlenkách.

Protože najednou hlasy kolem nich utichly.

Všechno se zastavilo a rozplynulo do ztracena. Linda stála jako přimrazená a dívala se na zem. *Nechtěla* to vidět – ale jakmile to spatřila, nedokázala to už vymazat z hlavy.

Po dlažebních kostkách tekla zlovolně rudá krev. Pod Lindinýma nohama se začala tvořit kaluž. A v tom lesklém krvavém zrcadle se objevil jiný svět. Vlnící se tráva a cválající koně. Dívala se sama na sebe, jak pobízí Meteora kupředu. Tváře měla mokré od slz a něco křičela na Alex, která stejně rychle cválala hned za ní. Když se otočila, všimla si, že Alex také pláče. Její tvář byla zkřivená smutkem a něčím dalším. Zuřivostí?

Lindě pískalo v uších. Všechno zčernalo a vize se rozplynula. Z pískání se stala slova a bolest v její hlavě.

Ještě není konec. Musíš se vrátit zase zpátky na Jorvik, Lindo. Brzy.

Tupě zamrkala. Kaluž krve byla pryč. Teď už viděla jen dlažební kostky. Šum hlasů se vrátil, jejich síla znovu nabrala na obrátkách, ale něco bylo pořád špatně. Hodně, hodně špatně.

Něčí loket se otřel o ten její. Někdo zdvořile řekl: „Omlouvám se,“ a zmizel v davu. Linda nebyla schopná odpovědět. Místo toho zírala dolů na svoje tenisky. Neviděla žádné skvrny, ale v puse cítila pachutí krve, pachutí strachu...

„Lindo?“

Jako z mlhy k ní doléhaly ustarané hlasy jejích rodičů.

„Co se děje? Je všechno v pořádku? Co se stalo, zlatíčko?“ Její zmrzlina se rozplácla na zem.

Texas, jih Spojených států

Když Lisa přijela do Texasu, byly už zvonky dávno odkvetlé. Tráva v polích pod rančem jejích prarodičů byla suchá, zlatohnědá, bez života. Kam až dohlédla, ani jedna květina. I tak ale cítila jejich vůni, zatímco cválala horkým texaským sluncem.

Texaské zvonky, oblíbené květiny její maminky. Toho dne, kdy spolu naposledy usedly na koňský hřbet, jich byla pole plná. Domů se ale vrátila jen Lisa. Dlouho pak věřila tomu, že to bylo naposledy, co na koně nasedla. Po nehodě, která potkala její maminku, pro ni byla myšlenka na návrat do sedla přímo nesnesitelná a nepředstavitelná – dokud nepřišla na Jorvik a nepotkala Starshina. Pak se všechno změnilo. I přesto, že jí maminka stále chyběla a moc to bolelo, zase se odvážila jezdit na koni. Se Starshinem se odvážila. Se Starshinem se cítila v bezpečí.

Dneska jela na Lizzie, černo-bílé pinto klisně. Jezdila na ní skoro denně, od té doby, co na začátku prázdnin přijeli s otcem do Texasu. Na začátku jí to připadalo trošku zvláštní, sedět na koni, jež není Starshine, jehož znala do posledního detailu. Její první jízda na Lizzie jí připadala strnulá a zvláštní, prostě propadák.

Spolkla slzy, které jí stoupaly do očí, a ve stáji sejmula sedlo z přátelské klisny s milýma očima, která jí strkala čumák do natažené ruky – stejně jako to obvykle dělal Starshine. Ale ona *nebyla* Starshine.

Dalšího dne jim to šlo lépe. A ten další už si to opravdu *užívala* a byla schopná se uvolnit. Teď se naklonila v sedle dopředu, zavřela oči a vnímala horký suchý vzduch, který vál po préríi. Pomyslela si, že vzduch tady v Texasu je jiný. Teplejší a sušší. I ve dnech největšího vedra byl na Jorviku vždy cítit závan chladu z hor nebo lesů. Všechno tam bylo nasáklé vlhkostí. Když jste si pověsili plavky, aby se usušily, trvalo to celou věčnost. Přestěhovat se na Jorvik pro ni bylo jako přestěhovat se do naprosto odlišného vesmíru. Na místo, kde se může stát cokoliv.

Už se začínala přibližovat ranči. Do sytě modrého nebe se tyčil teple žlutý vápenec. Nad velkou přívětivou verandou se jemně vlnila mexická vlajka. Odtud to ještě neviděla, ale věděla, že uprostřed vlajky je orel obklopený kaktusy a držící v zobáku vzpouzejícího se hada. Ta vlajka tam vlála tak dlouho, jak si jen pamatovala. Už byla vyšisovaná od slunce. Její otec, Carl, byl před domem a šťoural se v dědečkově starém vraku, který považoval za auto. Zvedla ruku a zamávala mu. Zamával nazpátek a znovu se pustil do práce. To auto bylo staré, už když tady Lisa s rodiči žila. Teď bylo úplně zrezivělé, pomačkané, ale pořád ještě jezdilo. „To auto je jako já,“ rád žertoval dědeček. „Nejlepší léta má dávno za sebou, ale pořád se snaží šlapat.“

Lisa doufala, že ani její dědeček to jen tak nevzdá. Bylo skvělé trávit s ním a babičkou čas na místě, kde Lisa vyrůstala. Jedla babiččiny enchilady, brala do ruky kytaru a hrála staré písničky. Navzdory všemu. Celý let byla jako na trní, v hlavě jí hučely myšlenky. Jaké to bude být zase ve svém starém domově? Dokáže tam vůbec vydržet?